

MAURA

door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Latijnse naam. Vrouwelijke vorm van 'maurus' = 'moor', 'zwart', 'bewoner van Mauretanië (= Marokko of Noord-West-Afrika).

*

Baya van Cumbrae, Schotland; kluizenares met **Maura**; † **ca 900**; **feest 2 november**.
Sint Baya leefde als reclus op het eiland Cumbrae, even buiten de kust van het Schotse graafschap Ayrshire. Haar leerlinge Maura kwam haar daar geregeld opzoeken. Maura stond op haar beurt weer als abdis aan het hoofd van een kleine vrouwenkloostergemeenschap.

Een reclus was een kluizenaar of kluizenares die zich liet inmetselen in een zeer kleine ruimte ('cel'), welke meestal tegen een kerk was aangebouwd met een venster aan de binnenkant dat uitzicht gaf op het altaar in de kerk. Voor hun levensonderhoud waren ze afhankelijk van de vrijwillige giften die omwonenden kwamen brengen.

Baya was bevriend met koning Donald van Schotland (893-904). Na haar dood werd er ter gedachtenis aan haar een kapel gebouwd boven de plaats waar ze begraven werd. Tot op de dag van vandaag zijn daar restanten van terug te vinden.

*

Maura van Tours, Frankrijk; kluizenares met **Britta**; † **5e eeuw(?)**; **feest 15 januari**.

Deze twee kluizenaresen zijn slechts bekend uit een boekje van Gregorius van Tours († 594; feest 17 november) over 'De Glorie van de Belijders'. Hij schrijft:

'Op het grondgebied van Tours lag een heuvel, bedekt met doornstruiken, bramen en wilde klimplanten. De heuvel was zo dichtbegroeid, dat er voor een normaal mens geen doorkomen aan was. De volksmond wist te vertellen, dat daar twee maagden begraven lagen, die in vroeger tijden op die plek een kluizenaarsbestaan hadden geleid ter ere van God. Tijdens avondwaken voorafgaand aan hun feestdag zagen gelovigen daar een vreemd lichtschijnsel. Een dapper man had de moed om in het nachtelijk donker naar die geheimzinnige plek toe te gaan. Hij zag een kaarslicht dat een fantastisch schijnsel verspreidde. Hij bleef er lange tijd naar kijken, verliet toen die plek en vertelde anderen wat hij gezien had.

Toen verschenen de maagden in een droom aan een van de plaatselijke bewoners. Zij maakten duidelijk dat zij daar inderdaad begraven lagen, en dat in de afgelopen tijd stormwinden zoveel schade hadden toegebracht, dat zij het er niet langer konden uithouden zonder betere beschutting. Dus of die man zo vriendelijk zou willen zijn hun te hulp te komen, de doornstruiken te rooien en een afdak te bouwen boven hun begraafplaats. Eenmaal wakker geworden, werd de man zo door andere beslommingen in beslag genomen, dat hij zijn hele droomgezicht vergat. Toen verschenen hem de maagden in een van de volgende nachten opnieuw en bedreigden hem vreselijk met een boos gezicht: hij zou in de loop van het jaar zeker aan zijn eind komen, als hij niet boven hen dat afdakje aanbracht. Door die droom had de man de schrik goed te pakken. Hij nam zijn hak, verwijderde het onkruid en legde de grafstenen bloot. Hij spande een os voor een wagen, verzamelde stenen en bouwde er in de zomertijd een kapelletje.

Toen het werk af was, vroeg hij de zalige Eufronius (+ 573; feest 4 augustus), de bisschop van de kathedraal van Tours, of hij het wilde inzegenen. Maar Eufronius kon de fut niet meer opbrengen vanwege zijn ouderdom. Maar toen de bisschop zijn oude ledematen uitstreekte om ze wat rust te gunnen, zag hij de twee maagden vlak naast zich staan. De oudste van de twee sprak: "Wat hebben wij u misdaan, hoogzalige bisschop? Waarom wilt u die plaats niet inzegenen die door die gelovige man voor ons is bereid? Dus kom op! Nu! We vragen het u in naam van de Almachtige God." Na deze woorden werden haar wangen nat van tranen. De oude man werd wakker, riep zijn koster en zei: "Ik heb gezondigd door niet met die man mee te gaan. Stel je voor, ik zag de twee maagden voor me en ze maakten me dit verwijt. Ik ben bang dat ik een zonde tegen God bega als ik er niet heenga." Eufronius ging op weg, zegende de plaats en keerde in vrede naar huis terug.

Nog dikwijls had hij het over de verschijning van die twee vrouwen en hoe ze eruit hadden gezien. Dan zei hij, dat de een groter was dan de ander wat betreft lichaamslengte, maar niet wat betreft heiligheid, en dat ze allebei witter waren dan sneeuw. Hij zei erbij dat de een Maura en de ander Britta heette, en dat hij die namen uit hun eigen mond had gehoord.'